

Només uns dies abans de la cita electoral europea, el presumpte, imputat i acusat Carlos Fabra signà un [aval](#) de la Diputació (amb la Generalitat) per valor de dos milions d'euros d'ajuda pública a la firma Marie Claire. [Ací](#) en vaig parlar i, després, el debat [continuà](#) en uns altres llocs. La setmana passada, és a dir, dos setmanes després d'aquell aval, el [Servef](#) (per boca del secretari autonòmic d'Ocupació, Luis Lobón), anunciava un [pla de recol·locació](#) de treballadors, al qual s'han destinat 1,6 milions d'euros que es repartiran entre 22 empreses de València (10), Alacant (8) i Castelló (4). Si no vaig errat, Marie Claire presentà un ERO que afectà [92 treballadors](#) el passat mes de febrer. [Cite ara, literalment, la notícia de l'agència de notícies EFE](#): «*Marie Claire SA, de Castellón, percibirá 105.000 euros por sus 70 trabajadores inmersos en ERE*». *No hi ha preguntes tan urgents com les preguntes ingènues*, va escriure la poeta Wislawa Szymborska. I la primera pregunta que es faria qualsevol fill de veí és si Marie Claire no ha estat ja suficientment recolzada públicament. Per al Servef de Lobón sembla que no i, per tant, hem d'entendre que la política de subvencions i avals del PP no fa cas del comú concepte d'*agravi comparatiu*. Sóc un ingenu, ja ho sé... *Per què guardar les aparences davant dels ciutadans, si tant els agraden els meus trages i, a més, tornen a votar-me religiosament?* També en el moment de la signatura de l'aval em preguntava còndidament com era possible que no existiren auditories per a la concessió de l'aval a Marie Claire i, sobretot, que cap mitjà de comunicació s'haguera preocupat de demanar informes sobre l'empresa avalada desvinculats dels dogmes d'un administrador públic com Fabra, [acusat](#) de falsificació de documents, a més d'[imputat](#) per tràfic d'influències i malversació de fons públics. Sense oblidar que és un presumpte innocent. No sé si existeix en el món un polític que necessite més presumpcions que Fabra. Diria que, entre els polítics espanyols que han de donar explicacions a la Justícia, Fabra és el presumpte per antonomàsia.

Possible corrupció al Servef

Curiosament, mentrestant, comprove que [el Servef està ara embolicat en una presumpta trama](#) de «*pagaments de comissions a canvi de la concessió de cursos per a desempleats*», segons [ha denunciat un empresari](#). Casualment (o causalment), resulta que la secretària general del Servef, Pilar Máñez, fou directora general de Qualitat Ambiental i [és una de les imputades en el cas Fabra](#) pel delictes de tràfic d'influències, instruït en el jutjat de Nules. Tanquem el cercle, doncs, si més no el narratiu. Si els fets són certs, un funcionari de la conselleria d'Economia hauria estat recaudant, en nom del PP, el 15% de l'import dels cursos per a desempleats adjudicats per la Generalitat entre 1998 i 2002. «*Las comisiones se pagaban en talones al portador en cantidades que nunca superaban los 3.000 euros (500.000 pesetas de entonces) para evitar que se pudiesen rastrear por parte de la Agencia Tributaria*». De què em sonen els 3.000 euros? Ah sí! Ja ho recorde: no eren [3.000 euros](#) en [entrades de circ](#) els que regalava El Bigotes a Camps? No eren també [3.000 euros](#) els que [Francisco Correa](#), el cervellet del cas Gürtel, passava en bonicos sobres a José Luis Peñas, ex concejal del PP de Majadahonda? Encara que el PP siga el partit més votat de la història, com a ciutadà, més enllà de corrupcions i impunitats, només diré una última cosa: espere que el Servef ens pague

religiosament el subsidi de l'atur, perquè, del contrari, rodaran caps.

Lletra de la cançó